

Tuổi Già

Chuyện phiếm của Lê Duy San,
Thân tặng các cụ già vẫn còn hăng say chống Cộng.

Đời người được kể từ lúc ta được sinh ra cho tới lúc ta là đời. Đời người có thể rất ngắn, chỉ một hai ngày, một vài tháng hay một vài năm. Nhưng cũng có thể khá dài, dăm bảy chục năm, có khi tới cả trăm năm. Nếu sống chưa được 60 tuổi mà đã chết thì ít khi người ta gọi là hưởng thọ, mà gọi là hưởng dương và chết ở cái tuổi này, người ta cho là chết yểu. Chỉ những người nào sống được từ 60 tuổi trở lên mà chết mới được gọi là hưởng thọ.

Hồi mới tới Mỹ, số người già còn ít, hơn nữa, một số người bắt chước người Mỹ, không thích chữ **già** cho nên khi lập hội, họ đặt tên là Hội Người Việt Cao Niên, chứ không gọi là Hội Người Già, nhưng các trung tâm phục vụ cho các người ở tuổi cao niên từ 55 trở lên, người Việt chúng ta lại thường gọi là Trung Tâm Người Già chứ không gọi là Trung Tâm Người Cao Niên, mặc dầu tiếng Mỹ thì vẫn gọi là Senior Center. Thực ra thì ở Mỹ, người ta không dùng chữ Già mà dùng chữ Senior và từ 55 tuổi trở lên là Senior rồi.

Ở Việt Nam thời xưa, trước 1975, tuổi về hưu là 55 tuổi. Nếu người nào muốn làm việc thêm 1, 2 năm nữa thì phải xin lưu dụng, nhưng hình như cũng không quá 2 năm, trừ ngạch Thẩm Phán thì có thể làm tới 65, 70 tuổi. Sau năm 1975, thì hình như chẳng có luật lệ gì cả. Bọn Cộng Sản không muốn dùng nữa thì chúng cho về hưu sớm, còn bọn chóp bu thì thấy 60, 65, có khi 70 vẫn thấy ngồi phây phây, không chính thức trong các cơ quan thì cũng trong bóng tối để hưởng thụ.

Trở lại tuổi già ở Mỹ, trước năm 2003, tuổi về hưu là 65 tuổi. Sau năm 2003 thì tuổi về hưu, cứ mỗi năm tăng lên 2 tháng cho tới khi tuổi về hưu là 70 tuổi. Thực ra thì người đi làm ở Mỹ không bị bắt buộc phải về hưu, trừ khi hết việc, nên bị chủ cho nghỉ việc (laid off) thì không kể. Nhưng dù muốn hay không thì cũng có lúc chúng ta phải về hưu. Vấn đề muốn nói ở đây không phải là về hưu ở tuổi nào mà là về hưu thì ta làm gì.

Người Mỹ, thường thường về già, họ đi du lịch, nếu còn sức khỏe. Vì vậy, họ thường bán nhà để lấy một số tiền đi chơi. Lúc nào không đi chơi, thì họ làm việc thiện nguyện hoặc đi học, có cụ 80 tuổi mới đậu Cử Nhân hoặc Tiến Sĩ. Người Việt mình thì số người thích đi du lịch còn ít, thường chỉ thích ở nhà để chơi với các cháu. Nhưng đâu phải cụ nào cũng được hưởng cái cảnh đó, nhất là các cụ không có con gái. Các cụ này thường ở riêng vì các bà nàng dâu, đâu thích ở chung với các cụ. Vì thế, nếu con dâu tương đối biết điều một chút thì thỉnh thoảng còn đưa các con sang thăm ông bà nội. Còn nếu không, nhiều khi các cụ muốn sang thăm các cháu, có bà còn tìm cách từ chối khéo, chứ đừng nói đưa các con tới thăm.

Thực ra, những ai đã lập gia đình và có con cái mà ở chung được với cha mẹ thì rất sướng vì không những tiết kiệm được tiền bạc mà còn đỡ vất vả. Cụ già nào mà chẳng có tiền? Không tiền hưu thì cũng tiền già. Có cụ nào ở free đâu. Ông bà nào mà chẳng thương các cháu? Vì thế không những các cụ sẵn sàng trông nom giùm các cháu mà các cụ thường còn đưa đón giùm các cháu đi học. Công việc này tuy bị gò bó về giờ giấc một chút, nhưng khỏe người vì dù sao cũng vận động đi đây, đi đó lại tiện díp cà phê, cà pháo với bạn bè chứ không ngồi ì một chỗ như mấy cụ chẳng có việc gì làm. Còn các cụ bà thì giúp đỡ cơm nước. Ở cái xứ Mỹ này, đâu có phải dễ mướn một người để trông nom con cái và làm bếp? Mướn một người để làm hai công việc đó ít nhất cũng phải trả trên ngàn đồng một tháng mà cũng ít người muốn làm.

Một số cụ khác, sau khi về hưu rồi thì buồn vì các con chẳng chịu ở chung đành về Việt Nam ở với các cháu họ. Nhưng được một thời gian rồi, thấy các cháu cũng chẳng còn mặn mà như lúc đầu, lại bỏ sang. Cụ cụ nghe lời dụ dỗ của Việt Cộng đem tiền về Việt Nam làm ăn. Nhiều cụ tiền mất, tật mang có khi còn vào tù vì tội vì mấy cái tội vớ vẩn do tội Việt Cộng dựng lên dọa dẫm để cướp đoạt. Mấy cụ góa vợ thì về Việt Nam lấy vợ để có người săn sóc lúc trái gió trở trời. Có một cụ, năm nay đã gần 90, về Việt Nam, gặp một bà khoảng ngoài 50 và ngờ ý muốn sống chung với bà này. Bà trả lời ông cụ rằng: "Cụ muốn coi tôi là gì cũng được. Vợ cũng được, em cũng được mà con cũng được". Thế là cụ hí hửng về Mỹ nói với các con là cụ muốn lấy vợ và cụ đã kiếm được người vừa ý. Cụ chỉ yêu cầu các con mỗi tháng gửi về thêm cho cụ một vài trăm thôi vì cụ đã có lương hưu. Các con cân sao cũng không được, đành phải chiều theo ý cụ. Còn bà kia, gặp được cụ thì mừng quá rồi vì với cái tuổi gần 60 ở Việt Nam thì lấy ai? Các cô gái lỡ thời 40, 50 còn chẳng kiếm được ai nữa là bà già gần 60? Ngay cả đi làm, cũng chẳng ai mướn.. Nay tự nhiên tháng tháng có dăm ba trăm đô la để dành. Mà phục vụ cụ già 90 nhưng còn đủ sức khỏe để tự làm

những việc săn sóc cá nhân thì có gì là vất vả? Cùng lắm ban ngày thì lo một chút ăn uống cho cụ. Còn ban đêm thì đắp bốp cho cụ một vài phút. Nếu cụ có ngứa ngứa tay chân mà quờ quạng một chút thì có sao? Cùng lắm thì cũng chỉ làm khó chịu một chút thôi chứ nhằm nhò gì? Có cụ sau khi tục huyền còn tuyên bố một câu xanh đờn: “Nói thật, bây giờ tôi mới biết yêu là gì”. Mà các cụ nói thật chứ không phải đùa, bởi vì ngày xưa, đa số các cụ lấy vợ là do mối lái, đâu có biết tình yêu là gì? Đâu có biết khi mình yêu con tim nó rung động ra làm sao?

Không phải chỉ các cụ góa vợ mới về Việt Nam lấy vợ mà có cả các cụ vợ còn sờ sờ ra đó cũng về Việt Nam lấy vợ. Lúc đầu chỉ là về chơi, thăm họ hàng, làng xóm, láng giềng. Sau khi về Việt Nam vài lần cũng bị gái nó quyến rũ, rồi đòi ly dị, bán nhà để đem tiền về Việt Nam cho gái. Sau một hai năm, có khi chỉ được năm bảy tháng, tiền bị nó lấy hết, lại bị nó cấm cho vài cái xùng, thế là thân tàn, ma dại lại trở về Mỹ, sống cầu bơ, cầu bắt. Vợ con thương tình đón về cho ở garage và bắt phải làm vườn, clean nhà, clean cửa cho bố ghét.

Vô liêm sỉ nhất phải kể là Phạm Duy. Ông ta năm nay chắc cũng gần 90. Cũng vì muốn lấy gái trẻ nên đã phải quy lụy và lạy lục mãi bọn Việt Cộng mới cho về. Vạy mà không biết nhục, mặt vẫn hiêu hiêu vác lên, trông thật tởm.

Một số các cụ khác thì tối ngày vùi đầu vào computer đọc email vợ vẫn hoặc chat vợ vẫn với bạn bè hoặc người tình không chân dung. Lâu lâu lại nhận được vài tấm hình nude của mấy ông bạn mắc dịch gửi tới. Cụ nào đã làm quen với email rồi thì sau một thời gian, thế nào cũng phải mất tiền cho mấy thằng Internet vì dùng Internet free quá chậm, không những chậm mà nhiều khi còn làm cho máy tắc tị luôn.

Kể ra thì Internet quả là một thú giải trí thật thích hợp cho tuổi già. Chỉ cần mất khoảng \$15 một tháng là coi được hầm bà làng, đủ thứ, nào tin tức, nào phim ảnh, ca nhạc. Muốn chửi bọn Việt Cộng cho sướng miệng hay nghe thiên hạ chửi bọn Việt Cộng cho đã lỗ tai thì vào diễn đàn PalTalk. Muốn đọc những bài chính trị, chính em thì vào Take2Tango.com. Muốn biết tinh thần đồng bào ta ở Việt Nam bây giờ có sợ Việt Cộng hay không, vào Voiceofvietnam.org.v.v...Hoặc giản dị hơn nữa thì muốn biết cái gì, cứ việc vào Google, rồi gõ cái tên, cái đề tài hay cái tựa đề mình muốn biết là ra hết. Thí dụ muốn biết Hồ Chí Minh có mấy vợ và vợ hắn là những ai, vào Google rồi gõ mấy chữ “**vợ Hồ Chí Minh**” là ra ngay. Muốn biết tội ác bọn Cộng Sản Việt Nam thế nào, vào Google rồi gõ mấy chữ “**Tội ác Cộng Sản Việt Nam**” là ra hết. Muốn biết tình trạng xã hội ở Saigon bây giờ ra làm sao, vào Google rồi gõ mấy chữ “**Đĩ Hồ Chí Minh**” hoặc “**Du đãng Hồ Chí Minh**” là rõ liền. Muốn biết người Việt Hải Ngoại chống Việt Gian Cộng Sản thế nào, cũng chỉ việc vào Google rồi gõ mấy chữ “**Chống Cộng**” là rõ ngay. Vì thế có cụ yêu computer còn hơn yêu vợ. Nhiều cụ không những ôm suốt ngày suốt đêm, mà còn đi đâu cũng ôm theo và gọi nó là người tình.

Có nhiều cụ già, nhưng vẫn rất năng động, nhất là những cụ có tinh thần chống Cộng cao. Các cụ này thường sinh hoạt trong các hội đoàn, nhất là các hội đoàn chống Cộng. Đối với các cụ có uy tín, các cụ thường được đồng bào tín nhiệm bầu vào các chức vụ lãnh đạo hoặc cố vấn. Các cụ tuy tiền bạc ít, nhưng thường lại là những người đóng góp tích cực vì các con cháu đều đã trưởng thành mà các cụ này thường lại rất ít nhu cầu. Đối với các cụ, chống Cộng không những là một bổn phận mà còn là ý nghĩa cuộc sống. Nếu không chống Cộng, cuộc sống đối với các cụ không còn ý nghĩa. Phải công tâm và khách quan mà nói rằng, các cụ này là những người có lý tưởng và rất đáng được kính phục, nhất là đối với các cụ đảm nhiệm vai trò lãnh đạo vì các chức vụ này thường là mục tiêu để bọn Cộng Sản nằm vùng và tay sai đánh phá hoặc bôi nhọ. Bởi vậy nhiều người tuy cũng có lòng, lại dồi dào tiền bạc, uy tín và danh phận cũng cao mà không dám ra đảm trách. Đọc những bài phê bình hoặc chỉ trích những vị này, nếu không phải là những người đã từng đảm nhận những chức vụ trong các hội đoàn hoặc đã từng sinh hoạt trong các hội đoàn, chắc cũng đồng ý với tác giả. Nhưng thử hỏi tác giả của những bài phê bình, chỉ trích này rằng, nếu họ được đề cử vào những chức vụ này, liệu họ có dám nhận không? Nếu dám thì liệu họ có làm gì được gì hay hơn không hay còn tệ hại hơn?

Có nhiều người rất sợ tuổi già. Thực ra tuổi già chẳng có gì phải sợ nếu chúng ta biết giữ gìn sức khỏe và biết sống. Chỉ sợ sức khỏe không có lại thêm bệnh hoạn, con cái không săn sóc được và phải đưa vào viện Dưỡng Lão. Nhiều cụ già, sức khỏe cũng chưa đến nỗi nào, nhưng vì không thể làm những việc tự săn sóc cá nhân hoặc vì đăng trí con cái phải đưa vào viện Dưỡng Lão. Mà phải vào viện Dưỡng Lão thì chẳng khác gì nằm chờ chết. Nên các cụ này rất buồn và xuống tinh thần. Thường các cụ đòi về. Nhưng về làm sao được? Vì không trông nom được, con cái các cụ mới phải đưa cụ vào đây. Vì vậy các cụ càng đòi về thì các con lại càng ngại vào thăm. Có lần theo phái đoàn vào thăm Viện Dưỡng Lão, thấy có nhiều cụ, chắc đã lâu, không có con cháu vào thăm, nên cứ mỗi sáng Thứ Bảy và Chủ Nhật, thường dạy thật

sớm để ngóng chờ con cháu vào thăm. Khi thấy phái đoàn của các hội thiện nguyện vào thăm các cụ thật vui, nhưng rồi lại thật buồn và tủi thân, có cụ khóc thầm một mình. Có cụ cầm lòng không được, đã khóc thật lớn tiếng khi nghe cô ca sĩ hát bài “ Nửa hồn thương đau” của Phạm Đình Chương tới câu “**Ôi những người khóc lẻ loi một mình**” làm cô ca sĩ vừa hát vừa khóc theo, làm cả hội trường xúc động. Chắc chồng cụ đã chết. Nhưng các con cháu cụ đâu, sao không thỉnh thoảng vào thăm cụ, để cụ phải khóc lẻ loi một mình? Chẳng lẽ cũng chết hết rồi sao?

Có vào thăm viện Dưỡng Lão mới thấy thật thương các cụ. Các cụ vất vả, cả đời nuôi con, liều chết chạy trốn Cộng Sản đem con đi để rồi bây giờ phải vào Viện Dưỡng Lão ngồi “khóc lẻ loi một mình”. Đâu phải tất cả nhưng người phục vụ trong viện Dưỡng Lão đều là có lòng bác ái, nhân từ, đều thương những người già, người bệnh hoạn như cha mẹ? Phần nhiều họ cũng chỉ săn sóc các cụ cho đủ bổn phận. Cho các cụ ăn, mà các cụ không ăn thì họ cũng thôi, chứ đâu có an ủi, dỗ dành như các con cháu dỗ dành cha mẹ, ông bà? Bởi vậy, nhiều cụ vào viện Dưỡng Lão được một thời gian là người gầy hẳn đi. Có cụ, nếu ở nhà, chưa chắc đã chết, nhưng vào viện Dưỡng Lão được một thời gian thì chết, không phải vì bệnh tật mà một phần vì xuống tinh thần, một phần buồn rầu, không chịu ăn uống. Nếu có hỏi thăm các cụ về con cái, ta thấy các cụ không hề than trách mà vẫn thương yêu và lo lắng cho các con, các cháu mặc dầu các con, các cháu của các cụ đã là Luật Sư, Bác Sĩ, hoặc Tổng Giám Đốc Công ty này, Giám Đốc Công ty nọ. Các cụ mong các con, các cháu vào thăm không phải để có quà cáp bánh trái mà chỉ vì muốn biết tình trạng của các con, các cháu cụ bây giờ thế nào? Có mạnh khỏe không, công ăn việc làm thế nào?

Luật Sư Vương Văn Bắc trong bài Tuổi Già đã được đăng trong Đặc San Chu Văn An Toàn Cầu 2007 đã than:

*Đi mãi mà không biết về đâu,
Nhớ quãng đường qua lắm dải dàu.
Hương ngát bán rao ngoài chợ cá,
Nhạc vàng dạo gượng trước bầy trâu.*

*Thân bằng thưa thốt mẫn châu lục,
Cố quốc xa xôi nửa địa cầu.
Muốn buông cổ kính cho rơi vỡ,
Khỏi thấy trong gương nét khổ đau.*

Không, chúng ta không thể bị quan như thế được. Dù đã 60 tuổi, 70 tuổi hay 80 tuổi, nhưng ngày nào mà bọn Cộng Sản vẫn còn ngự trị đất nước ta, dân tộc ta, chúng ta cũng vẫn còn phải tranh đấu, tranh đấu cho đến khi nào chế độ Cộng Sản Việt Nam phải sụp đổ để đưa những tên đầu sỏ của đảng Cộng Sản ra trước Tòa chịu tội tội bán nước, tội giết hại đồng bào.

HÃY ĐỨNG LÊN!

*Ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Dù ngay giữa lao tù
Bóng người sẽ lớn tàn đại thụ
Xích xiềng của quỷ không làm người chết được
Vì chung bóng người liền với bóng dân.*

*Ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Dù máu người nhỏ xuống
Lời người sẽ thành hoa chính lý
Kinh điển vô thần phải mục trong vô vị
Vì chung máu người hòa với máu dân.*

*Ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Dù xương người bóc trắng
Hiến dâng sẽ còn lại anh linh
Súng gươm đàn áp không làm người mất lạc
Vì chung tay người liền với tay dân.*

Ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Dù gan người nhỏ bé
Thành tín nơi người là nguồn lực
Bạo tàn chế độ không làm người khiếp nhược
Vì chung ý người hòa với ý dân.

Hỡi đứa con thiện thế
Không có sự sống dài hơn sự sống
Chỉ có thương yêu khác với hận thù
Chỉ có tự do khác với ngục tù
Vì con đường dân người đã chọn
Nên ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Cho hơi thở người và dân người cùng một nhịp
Hiến dâng người sẽ là phân
Phù dưỡng cây Việt Nam người kết trái.

Hỡi đứa con thiện thế
Không có chiến thắng đến từ khiếp nhược
Không có vinh quang dựng bởi uơn hèn
Không có phân ly nào nên đại thể
Không có chia rẽ nào không suy vi
Không có bạo quyền nào nên chính nghĩa
Không có tước đoạt nào nên chính danh
Không có tham ô nào nên công lý
Không có khắc bạc nào nên lòng dân
Không có vị kỷ nào nên hạnh phúc
Không có khốn cùng nào nên an sinh
Không có che đậy nào nên dân ý
Không có ngu tối nào nên tự do
Vì những sự thật này
Nên ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Quét sạch những điều dân người không muốn.

Hỡi đứa con thiện thế
Đừng lấy tiểu làm đại
Đừng lấy cá làm công
Đừng lấy nghi làm quyết
Đừng lấy phương tiện làm đích cuối
Đừng lấy máu hòa men chiến thắng
Đừng đặt kiêu căng lên tái tạo
Vì con đường dân người đã chọn
Nên ta phán cùng người
Hãy đứng lên
Lòng hòa lòng
Ý hòa ý
Tay liền tay
Chiến thắng sẽ không lâu.

Hỡi những đứa con thiện thế
Ta phán cùng tất cả các người
Hãy đứng lên
Dù ngay giữa lao tù
Hay trên mọi miền tạm dung
Giờ các người đã điếm.

Hỡi những đứa con thiện thế

Ta phán cùng tất cả các người
Hãy đứng lên
Tay liền tay
Cho dù cách mấy đại dương
Vì tay các người nối liền tay Thượng Đế.

Hỡi những đứa con thiện thế
Sông núi đã chuyển mình dang tay đón
Với tấu khúc nghìn năm tới
Hồn thiêng đang xôn xao khai Đại Hội
Hãy đứng lên
Giờ mẹ Việt Nam đến lúc cời gông cùm.

Ta phán cùng các người
Phải đứng lên
Bởi vì ta
Uy Linh của tiền nhân.
Vô Danh.